

คณะหมอเตี้ย

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบปัญหาธรรม เทศน์เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อยู่เฉยๆ ห้ามพูด ให้อู้อู้อย่างนี้ ภาษาสมมุติมันมีเท่านี้ไง ถ้ากริยาอย่างนั้นมันเหมือนการ โหมโหใช้ไหม เวลาพูดก็พูดเพื่อสื่อความหมายกับเขา ว่าเวลาหลวงปู่เจี๊ยะโหมโห โหมโหคือการ แสดงกริยาออก แต่ถ้าพูดถึงเราเป็นลูกศิษย์หรือคนใกล้ชิด เขาว่าไม่ใช่โหมโห

หลวงตาท่านพูดเห็นใหม่ เวลาท่านพูดท่านบอกว่า เวลาท่านแสดงธรรมๆ มันออกไป ท่านบอกกริยาของการสาดน้ำไป ถ้าน้ำสะอาดก็คือกริยาที่สะอาดเหมือนกัน ถ้าน้ำเป็นน้ำเสีย กริยาที่สาดเหมือนกัน แต่สาดอันหนึ่งเป็นน้ำเสียน้ำที่ไม่มีประโยชน์ สาดอันหนึ่งเป็นน้ำสะอาด เห็นใหม่ ที่นี้สาดน้ำสะอาด กริยาที่แสดงออกไปนี้ มันก็เหมือนกับประสาเราว่า อารมณ์ คุณเจียว

อย่างเวลาเทศน์ในตอนเช้า เราบอกเลยนี่ คนที่คุมใจไม่ได้เห็นใหม่ คุมใจตัวเองไม่ได้ มันออกไปนี่ มันลากเราไปหมดเลย ต้องคุมใจให้ได้ แล้วถ้าคุมใจได้ เวลาเทศน์อยู่นี้ออกหมด เลย นี่คุมได้หรือเปล่า ฉะนั้นเวลาเราเทศน์เห็นใหม่ เวลาเราสอนเขาเห็นใหม่ กริยามารยาท ของสังคมเขาเป็นอย่างนั้นใช้ไหม ที่นี้แต่เวลาถ้าธรรมะเราพูดเลย เวลาทุกคนบอกว่า ทำไมเรา พูด...

ไปธรรมศาสตร์ เด็กมันถามบอก “หลวงพ่อ พูดเป็นชั่วโมงๆ เลย แล้วพูดอย่างนี้ ออกมาไม่เหนื่อยตายท่าเลยหรือ” นี่เด็กมันถามนะ เด็กมันสงสัยสาร ก็บอกว่าตอนนี้วัยทำงานให้ เราทำงานไป แต่ถ้าเราจะพูดกริยานี้มนวลนี้ธรรมะมันไม่ออก

เปรียบเหมือนท่อน้ำเห็นใหม่ ถ้ามันไปเต็มท่อน้ำ น้ำมันจะแรงมาก แต่ถ้าท่อน้ำมีอะไร อุดตัน หรือท่อน้ำมันต้องแบบที่เราใส่สามตามันถึงออกไป กริยาก็เหมือนกัน เราไปหวังกันว่า ต้องให้น้มนวล แต่เราไม่คิดถึงว่าความแรงของน้ำ ถ้ายิ่งออกมาก

ยกเว้นหลวงปู่่มั่นนะ สมัยหลวงปู่่มั่น หลวงตาท่านบอกว่า หลวงปู่่มั่นท่านเทศน์ทุกม้วนเลย ทุกกัณฑ์ที่ท่านเทศน์ต้องถึงที่สุดคือนิพพาน แต่พอฟังบ่อยๆ ครั้ง บ่อยๆ ครั้งเข้ามันคุ้นชิน มันเทศน์มันก็ฟังดีนี่แหละ แต่มันไม่ถึงใจ เวลาหลวงปู่่มั่นจะเทศน์ หลวงตาท่านบอก ท่านเองท่านอยากฟังเทศน์ให้มันถึงใจ ครั้นจะไปแก้ง ต่อหน้าหลวงปู่่มั่นไปถามธรรมะผิดๆ ถูกๆ คือตัวเองไม่ได้สงสัยหรอก แต่ต้องการทำให้ผิดไป คือสมมุติว่านี่ หนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง เราก็ต้องไปถามว่า หนึ่งบวกหนึ่งเป็นสามไหม เป็นแปดไหม เป็นร้อยไหมอย่างนี้

ไอ้คนฟังมันก็ต้อง เอ้ เอ็งถามอะไรอย่างนั้นนะ ท่านบอกท่านยังพูดอยู่นี้ หลวงปู่่มั่นท่านก็ทัน ท่านก็ตอบเฉยๆ แต่ถ้าหลวงปู่่มั่นท่านยังไม่ “ไม่ใช่!” นะ ท่านจะถามไปเรื่อยๆ พอไปถามปั๊บ พอหลวงปู่่มั่นบอก ไม่ใช่! พอไม่ใช่ปั๊บ ท่านจะฟังเทศน์แล้วท่านบอกว่าเปิดก๊อกรู้ได้แล้ว แล้วพอเดี๋ยวเทศน์ปั๊บนะ พอไม่ใช่ปั๊บนี

เราก็เหมือนกัน สังเกตว่าเรานี้ เวลาใครมาถามปัญหาไว้เนี่ย เราจะเก็บไว้ แล้วเวลาเราอธิบาย โอ้โฮ มันจะออกเต็มที่เลย จนเมื่อก่อนนะ เวลาเราเสียดังทุกคนจะแบบว่าเหมือนกับโดนเอ็ดนี้ทุกคนจะไม่พอใจ แต่พอนานไป นานไป เดียวนี้พวกโยมที่มานี้ โยมที่นี้ต้องบอกว่าเขาเป็นแม่ค้า แม่ค้าตลาดนี้วุฒิภาวะไม่เหมือนเราหรอก แต่ด้วยความคุ้นชินของเขาเนะ เขาพูดเลยนะ ถ้าว้นไหนไม่โมโหฟังไม่สนุก เขาพูดเองนะ ถ้าว้นไหนโมโหนี้สุดขอดเลย ไอ้คนที่มันมานะ มันพูดเองเลย บอกว่าถ้าว้นไหนโมโห อย่างนี้เลย

เพราะคำว่าโมโหนี้ มันสะกิดใจ มันสะเทือน สมมุติว่าเราเจาะน้ำ เจาะรูออกเราก็ออกน้อย เจาะรูกว้างมันก็ออกใหญ่ ทีนี้พอปัญหามันเกิด มันก็เหมือนกระทบตัวนี้ออก ธรรมะมันออก นี่คำว่าหลวงปู่เจี๊ยะโมโห คำว่าโมโห กิริยาที่พูดกับท่าน แล้วพูดถึงท่านก็โมโหท่านก็ออก โฉ่งเง้ง โฉ่งเง้งเลย แต่ความจริงมันไม่ใช่โมโห เพราะโมโหมันไม่มี แต่กิริยาในโลกเป็นอย่างนั้น

พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ กับพระอรหันต์ที่ตายแล้ว พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่เห็นไหม สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์มันจะมีโมโหไปโกรธได้อย่างไร มันไม่มีหรอก แต่ในเมื่อจรตนิสัย พระสารีบุตรยังโคดข้ามคลองเลย ตั้งแต่พระอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวานี้ ชำระนิสัยไม่ได้ แก่นิสัยไม่ได้ แต่แก้กิเลสได้

กิเลสไม่ใช่นิสัยนะ นิสัยคือความเคยชินของเรา กับกิเลสคือความเข้าใจผิด กิเลสคือ ความเห็นผิด กิเลสคือความเศร้าหมองของใจ แต่กิริยาท่าทางมันเรื่องปกติ แต่ที่นี้ปฏิบัติใหม่เรา ก็ต้องสำรวจระวังเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเราฝึกหัดใช้ใหม่

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ถ้าท่านจะเทศน์นี้ ถ้าไปสำรวจระวังอยู่ ประสาเราเลยพูดกับโยม เลย มึงให้กูตัดจริตไม่ได้หรอก ถ้ากูตัดจริตแล้วธรรมะกูไม่ออก ต้องปล่อยให้มันเป็นไปตาม ธรรมชาติ ปล่อยธรรมชาติเลย พอมันขึ้นก็ออกเลย แต่ถ้าประสาเรานี่ หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ ใจ ต้องขออนุญาตกิเลสก่อนแล้วค่อยเทศน์ใจ คือพูดไปกลัวมันไปกระเทือนใจเขา กระเทือนใจ ก็กระเทือนกิเลส แล้วมึงไม่กล้าพูด พอพูดไปแล้วก็ไปกระเทือนกิเลสเขาๆ ก็ไม่พอใจเรา โอ้ พระองค์นี้ไม่ดี พระองค์นี้ว่าเรา พระองค์นี้อย่างโน้น ก็มึงไปเห็นแก่ลาภ

ถ้าไปเห็นแก่ลาภ ก็เราจะแก้กิเลสเราพูดเรื่องธรรมะ พูดเรื่องธรรมะมันก็กระเทือนเป็น ธรรมดา เพราะมึงมีกิเลส กูพูดเรื่องกิเลส แล้วมึงมีกิเลสอยู่มันก็ต้องกระเทือนมึงเป็นธรรมดา กระเทือนก็กระเทือนเป็นอะไรไป เพราะเราเป็นพระ เราเป็นอาจารย์เขา ที่นี้ด้วยมารยาทใช้ ใหม่ ไม่ได้! ไม่ได้! นี่ใจ ขออนุญาตกิเลสก่อนใจ หวังลาภสักการะใจ หวังให้พอใจว่ากูนี้ เมตตาใจ เมตตาอย่างนี้เมตตาต่อแหล

ถ้าเมตตาจริงๆ ต้องพูดให้มันกระเทือนใจ พูดให้มันได้คิด แล้วถ้ามันไม่พอใจมันจะ โกรธก็เรื่องของมัน พอมันกลับไปบ้านหัววันสิบวันมันก็ได้คิดได้ หรือว่าอีกชาติหนึ่งมันก็ได้คิด ได้ เรื่องของมันถ้ามันคิดได้ ถ้าคิดไม่ได้ก็เรื่องของมัน พอพูดถึงธรรมะแล้วมันไปหมดเลยใจ

นี่ประสาเราคือว่ามันภาษาโลก โลกท่านก็บอกโมโห เราก็พูดภาษาโลกใจ ภาษาว่าโลก เห็นกิริยาใจ กิริยาอย่างนี้กิริยาเหมือนคนโกรธ คนเกรี้ยวกราด ถ้าเกรี้ยวกราดเป็นโลกนะ เกรี้ยวกราดอย่างนั้นบ้านเรือนฉิบหายพังหมด แต่เกรี้ยวกราดแบบธรรมะนะเกรี้ยวกราดแบบ ประสาเราเลย เราสร้างบ้านเห็นใหม่ เราก็ต้องออกแรงต้องลงทุนลงแรงเหมือนกัน ดูรถเครนสิ มันยกขึ้นไปเพื่อเทปูนนะ นี่เหมือนกัน เราประกอบขึ้นไป คือว่าเกรี้ยวกราดเพื่อจะดีเพื่อจะก่อ ไม่มี! พระอรหันต์ไม่มีโกรธหรือ แต่โกรธฉิบหายเลย

หลวงตาบอกหลวงปู่มันเวลาเทศน์นะ กระโถนตั้งอยู่ที่นี่ เวลาเทศน์ท่านไปหมดเลย ปึง กระโถนกระเด็นเลยหลวงปู่มันนะ พอกระโถนกระเด็นไปแล้ว เฮ้ย! คูสิ ไม่ใช่กระโถนฟังนะ กระโถนกระเด็นแล้วพระล่ะ พระเป็นอย่างไร ขนาดกระโถนกระเด็นไปนะ ท่านยังเป็นมุก

กลับมาอัศจรรย์ได้อีก เราก็เข้าใจว่าหลวงปู่มนคือพระอรหันต์ใหม่ ใครๆ ก็อยากเจอหลวงปู่มน ถ้าหลวงปู่มนอยู่พวกเอ็งเข้าไม่ติดหรอก ปั้ง ปั้ง เลยละ

แต่เราคิดว่าพระอรหันต์นี้ โอ้โฮ ต้องเป็นอย่างนี้เลยละ นี่พระอรหันต์นะ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ไม่ใช่พระอรหันต์หรอก เราไม่เคยเจอของจริง ถ้าหลวงตาท่านล่วงไปแล้วนะ พอใครพูดถึงหลวงตานะ เขาก็ต้องวาดภาพใช้ใหม่ ว่าหลวงตาเป็นพระอรหันต์ เขาก็คิดว่าพระอรหันต์นี้ โอ้โฮ คงจะเรียบริยอน่าคุณเลย แต่ตอนนี้ใครลองเข้าไปใกล้ๆ กระเด็นเลยละ

เหมือนกัน ธรรมเหนือโลก กิรยามันเป็นอย่างนี้ ถ้าคนเข้าใจแล้วนะ เวลาหลวงปู่มนจะเทศน์ พระจะพูดอยู่ ถ้าวันไหนหลวงปู่มนจะเทศน์นะ แบบว่าเหมือนถ้าเสียงดังขึ้นมา โอ้โฮ ฟ้าร่องเว้ย ฟ้าร่องเว้ย ฟ้าร่องก็ฝนจะตกใจ พอฝนตกมันก็ชุ่มเย็นใจ ยิ่งเสียงดังยิ่งชอบ ยิ่งโอ้โฮ! ปั้งปั้ง โอ้โฮ! มันลึบหายเลย แล้วถ้าพูดนี่มๆ นะ แอะ

ทีนี้มารยาทสังคม สังคมไม่เข้าใจ โลกกับธรรมต่างกันมาก เราไม่อยากจะพูดเลย แล้วเดี๋ยวนี้สังคมโลกเห็นใหม่ พระนี้ “แหม คุณโยม คุณโยม” ต่อแหล่ทั้งนั้น นี่มันเป็นภาษาเราไง ภาษาพูด เวลาภาษาพูดหลวงตาบอกสมมุติเมื่อก่อน สมมุติคือภาษาพูดเมื่อก่อน ธรรมะมันเยอะเยอะไปหมดเลย แต่เราพูดออกมา ธรรมะมันเหมือนความรู้สึกเราๆ จะสื่อความรู้สึกออกไป บางทีความรู้สึกของเรานี้เจิดจ้าหมดเลย แต่เราอธิบายออกมาไม่ได้เห็นใหม่ ที่เราไปรู้นี้มันมหาศาลเลย

แต่พูดมานี้มัน อย่าให้มันรู้นะ พูด อ้อ พูดอย่างหนึ่งนะ สองคนยลตามช่อง อีกคนหนึ่งเห็นดาว แล้วอีกคนหนึ่งเห็นตม เราก็พูดให้โยมบอกว่าเห็นดวงดาว ๒ ดวง อู๊ย ดาวเต็มฟ้าเลยนะ มันก็บอก โอ้ ทำไมดาวมันเป็นพืดเลยละ ดาวจะเป็นดินอยู่แล้ว นี่ความหมายไง สองคนยลตามช่อง คนหนึ่ง เห็นดาวเห็นเดือน อีกคนเห็นโคลนตม ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ให้เห็นดาวเดือนเลยนะ แต่ไอ้คนฟังมันก็ตมมันเป็นอย่างนั้นโว้ย โอ้โฮ ดาวมันอยู่ในน้ำเนาะ แม่งคิดไปคนละเรื่องเลย เพราะอะไร เพราะคำพูด นี่ไง มันยากตรงนี้ไง

เวลาเทศน์สอนนี้ เราถึงพูดของเราเห็นใหม่ ธรรมะเหนือธรรมชาติ เพราะธรรมะเหนือธรรมชาติ ถ้าธรรมะเป็นธรรมชาตินี้เราก็เป็นพระอรหันต์หมดแล้ว เพราะเราเกิดมาเป็นธรรมชาติ เราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ การเกิดและการตายเป็นธรรมชาติใหม่ แล้วเป็นธรรมะหรือยัง ถ้าเป็นก็เป็นพระอรหันต์แล้วไง อ้าว ธรรมะเป็นธรรมชาติ อ้าว เราเกิดจาก

ธรรมชาติหรือเปล่า แล้วทำไมไม่เป็นพระอรหันต์ล่ะ โกรธนี้เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ทุกอย่าง
เป็นธรรมชาติอันหนึ่งเพราะมันเกิดดับ

แต่ธรรมเหนือโลก ธรรมเหนือธรรมชาติ มันรู้สิ่งที่เป็นธรรมชาติ แล้ววางธรรมชาติไว้
แล้วมันหลุดออกไป เพราะธรรมชาติคือวิภูฏะ ธรรมชาติคือการแปรปรวน ธรรมชาติคือการ
หมุนเวียนไป สสารไม่มีคงที่ จิตก็หมุนไปตามกรรม แต่ถ้ามันวิภูฏะออกจากธรรมชาติมา
เหนือธรรมชาติ แล้วมันเหนืออย่างไร เอ้า มีอยู่ ธรรมะเหนือธรรมชาติ ถ้าไม่มีเดี๋ยวหาให้
เดี๋ยวนี้ ในห้องเรามี

ทีนี้เวลาพูดก็พูดอย่างนั้นนะ ถ้าเราจะบอกว่าหลวงปู่เจี๊ยะเราไม่โกรธอย่างโน้นอย่างนี้
มันพูดไป คนก็เห็นกิริยาภายนอกใจใหม่ เราอยู่กับท่านมา โอ้โฮ พลั้ว! พลั้ว! เวลาณณะ เรา
เข้าไปก้นออกมาเลย อย่างเรานี้เราก็งแรง แต่เวลาแรงนี้มันประสาเรานะ แรงของเรานี้ แรงด้วย
เนื้อหสาสาระ

สังเกตเวลาพูดธรรมดาๆ ก็อย่างนั้นล่ะ แต่ถ้าลองได้ขึ้นเสียงนะ เอาแล้ว มันออกล่ะ ถ้า
ได้ออกนะไปหมดเลย ลองฟังในเทปสิ เทศน์วันพระเห็นใหม่ โอ้โฮ ฟังไม่ทันเลยล่ะ พืด!
พืด! พืด! เลยล่ะ มันดันออกมาเลยนะ มันเหมือนแรงอัด มันอัดออกมาเลย โอ้ ปากนี้อ้าไม่
ทันมันก็แล้วกันล่ะ

ถาม : หลวงพ่อแล้วอย่างที่ศีลข้อ ๓ ตอนวันนั้นผมยังสงสัย

หลวงพ่อ : เออ ว่าไป

ถาม : เกิดเป็นผู้ชายผู้หญิงนี้ ใ้หน้หมายความว่าเฉพาะในโลกนี้ หรือว่าพอตายไปแล้ว
ไปสวรรค์ ไปเป็นเทพบุตร

หลวงพ่อ : เหมือนกันหมดเลย เพราะเขาพูดอย่างนี้ไง เขาพูดว่า พระมารดาของ
พระพุทธเจ้าไปเกิดเป็นผู้ชายเห็นใหม่ นี่เขาพูดกันอย่างนั้น แต่ถ้ากรณีอย่างนั้นมันก็กรณีย่าง
นั้น แต่กรณีโดยทั่วไปนี้ ผู้ชายก็ไปเกิดเป็นเทพบุตร ผู้หญิงก็ไปเกิดเป็นเทพอัภยรเป็นนางฟ้า
ไอ้เรื่องนี้มันเรื่องธรรมดานะ

ทีนี้ไอ้การที่ว่าการที่เราจะเปลี่ยนเพศนี่ก็คือแรงปรารถนา อย่างพระอานนท์เป็นผู้หญิงมาก่อน พอพระอานนท์เป็นผู้หญิงมาก่อนนี่ก็ปรารถนาเป็นผู้ชาย

คุณหญิง..... ไปขอหลวงปู่ขาว คุณหญิง.....เป็นเลขานุการของราชินีเมื่อก่อน หน้าที่นี้ พวกนี้จะทำการแทนราชินีไปคารวะครูบาอาจารย์ก็คุ้นเคย ด้วยความคุ้นเคย ด้วยความสนิทสนม ก็อาราธนาขอกับหลวงปู่ขาว เพราะไปเห็นสภาพไข้ใหม่ เพราะคุณหญิง..... รูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ วุฒิสมบัติ เขามีพร้อมหมด แล้วเขาไม่เห็นได้อะไรขึ้นมาเลย เงินก็มี สถานะก็มี สังคมก็มี ชาตวิบุลย์ดี ดีทุกอย่างเลย ก็ยังทุกข์อยู่ไง ก็เลยขอหลวงปู่ขาวว่า ชาตินี้ขอให้เกิดเป็นเด็กผู้ชาย แล้วให้เกิดอยู่บ้านนอก คือเกิดอยู่วัดแถววัดทางอีสาน จะได้บวชเลย จะได้สิ้นกิเลส หลวงปู่ขาวบอกอีก ๕๐๐ ชาต ร้องให้โง่ๆ เลย

แล้วหลวงปู่ขาวก็เทศน์เลย ทำไมต้องไปเป็นผู้ชายล่ะ เพราะเวลาเป็นไปแล้ว สมาธิไม่มี หญิงไม่มีชาย โสคาบัน สกิทากา อนาคา พระอรหันต์ ไม่มีหญิงไม่มีชาย คือจิตนี้เวลาถึงที่สุดแล้ว ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา แต่ที่เราเกิดเป็นหญิงเพราะเราปรารถนาเป็นผู้หญิง เราเกิดเป็นผู้ชายเพราะเราปรารถนาเป็นผู้ชาย

อย่างเรานี้เราเกิดเป็นผู้ชาย แล้วเรามีใจอยากปรารถนาเป็นผู้หญิง เราก็ตั้งใจปรารถนาเป็นผู้หญิง ตั้งใจอธิษฐานขอให้เป็นผู้หญิง มันก็จะเปลี่ยนไปเกิดอีก ๕๐๐ ชาตไง เราบอกว่า พันธุกรรมทางจิตใจ จิตมันจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ แต่จิตมันจะไปก่อนกาย มันถึงมีบั้นเพาะก์

บั้นเพาะก์ก็คือกะเทย ห้ามบวช มันมีมาก่อนสมัยพุทธกาล เพราะเป็นเรื่องธรรมดา วัฏฏะมันเป็นมาอย่างนี้ มันเก่าแก่นะ หญิงอยากเป็นผู้ชาย ชายปรารถนาเป็นผู้หญิง มันมีมาเก่าแก่ พอมันระหว่างกลางเห็นใหม่ ก็อย่างที่เขากันอย่างนั้นล่ะ นี่ระหว่างกึ่งกลาง คือใจมันไปก่อน แต่ร่างกายมันยังปรับสภาพไปเรื่อยๆ

แล้วนี่อย่างกรณีที่ว่าถ้าผิวดีลข้อ ๓. ผู้ชายจะไปเกิดเป็นผู้หญิง หญิงจะไปเกิดเป็นผู้ชาย เราบอกอย่างนั้นมันก็ไม่มีผู้ชายหรอก มีแต่ผู้หญิงหมดในโลกนี้ คนไหนที่ว่าไม่ผิวดีลบ้าง โลกนี้จะไม่มีการมีผู้ชายเลยนะ มีแต่ผู้หญิงล้วนๆ เลย แล้วผู้หญิงผิวดีลก็ไม่มีผู้หญิงเลย มีแต่ผู้ชายล้วนๆ เลย มันก็มีการต่อกัน แล้วกรรมหนัก อย่างที่ว่ากรรมหนักมาก เพราะกรรมเรื่องอย่างนี้ มันเรื่องกามใจ

เรื่องกามนี่นะ ทุกอย่างลงที่นี้หมด คนที่เกิดมานี้หาเงินเพื่ออะไร ทำงานเพื่ออะไร ทุกอย่างลงทุนทำเพื่อเท่านั้น อ้าว! หญิงออกจากบ้านก็แต่งตัวให้ผู้ชายดู ผู้ชายออกจากบ้านก็แต่งตัวให้ผู้หญิงดู อ้าว มึงจะไปไหน อ้าว ผู้หญิงออกจากบ้าน แหม ต้องเนียนเลย ให้ใครดู? ไอ้ผู้หญิงออกจากบ้านก็ให้ผู้ชายดู ไอ้ผู้ชายออกจากบ้านก็ให้ผู้หญิงดู แล้วมันไปไหน แล้วมันก็มีเรื่องแค่นี้แหละ

ถ้าพูดเรื่องกรรมแล้วมันแรงมาก แต่เฉพาะถ้าผิดศีลแล้วมันกรรม คำว่าแรง คือมันเป็นความทุกข์ มันเป็นความระทม มันจะเกิดความทุกข์ยาก แต่ไอ้เรื่องเพศนี่มันอีกเรื่องหนึ่ง มันคนละเรื่องกัน ผู้หญิงก็ทุกข์แบบผู้หญิง ผู้ชายก็ทุกข์แบบผู้ชาย อ้าว ผู้หญิงไม่ทุกข์หรือ ผู้ชายก็ทุกข์ไปอย่างนะ ผู้หญิงนี่คุณสมบัติเป็นผู้หญิง ผู้ชายก็ทุกข์ไปแบบผู้ชาย ทุกข์ทั้งนั้นนะ

ถาม : แล้วสมมุติว่าจิตมันไม่มีเพศ ฉะนั้นเวลาเกิดมันก็น่าจะเข้าได้ทั้งผู้ชายทั้งผู้หญิง

หลวงพ่อ : ไม่ได้ ว่าไปสิ ว่าไป

ถาม : มันก็เหมือนรถ พอคนขับเปลี่ยนรถ เราอยากจะไปจับยี่ห้ออะไรก็ได้แล้วแต่เรา

หลวงพ่อ : ถ้าอย่างนั้นนะ ถ้าโยมพูดอย่างนี้แบบนี้ ถ้าเราเปลี่ยนรถก็ได้นะ อย่างนั้นกรรมก็เปลี่ยนได้หมดละสิ

ถาม : ถ้าจิตมันไม่มีเพศ มันก็ไม่...

หลวงพ่อ : จิตไม่มีเพศ แต่มันสร้างกรรมจากหญิงมาไซ้ไหม สถานะ ถิ่นกำเนิด ที่มา ฐิติจิต ภาวสวะภพ ไซ้! โยมเปลี่ยนรถได้ เปลี่ยนรถเพราะนี่มันเป็นเรื่องของวัตถุเว้ย แต่เรื่องของกรรม มันมีสาแทรกเว้ย ไม่อย่างนั้น พระโพธิสัตว์เม่งก็เปลี่ยนสิวะ พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย (เทพสิ้นสุดเพียงเท่านั้น)